

Aar været et og andet at glæde sig over med Hensyn til vore Landsmænds Kaar Syd for Grænsen, men i øvrigt kræver Udviklingen i den nationale Kamp, den fredelige Kamp mellem de to Kulturer, vor fulde Opmærksomhed. Fremgangen i det tyske Stemmetal ved Folketingsvalget taler efter mit Skøn manende Ord til os Danske, Sammenhold og Styrkelse i vort aandelige Forsvar i de tilbagevendte Landsdele og Syd for Grænsen er en bydende Nødvendighed. De særdeles vanskelige økonomiske Forhold i Nordslesvig spiller naturligvis en betydelig Rolle, og det maa haabes, at det maa lykkes at finde Udveje til at afhjælpe dem, bl. a. ogsaa for at modvirke det Fremstød, som fra tysk Side gøres bl. a. gennem Institutet „Vogelgesang“ i Haderslev med tilsyneladende meget store Pengemidler og med utrættelig Energi. Tyskerne kender jo ikke til de Betæneligheder, som vi i sin Tid under det tyske Pengevæsens Sammenbrud atter og atter hørte fra vore hjemlige allerkløgeste om, at det var upassende og urigtigt at benytte en økonomisk Overlegenhed i en national Kamp. Den Gang raabtes der fra tysk Side Haansord efter det danske Arbejde Syd for Grænsen, og disse Ord gav Ekko herhjemme hos vore allerkløgeste. Nu ser disse allerkløgeste Gengældelsen for deres Ædelhed. Maatte vi lære deraf for Fremtiden!

Regeringens Programtale sagde, forekommer det mig, ikke meget. Det plejer Programtaler ikke at gøre, saa det er ikke nogen Anke mod denne; de er i Almindelighed Attrapper, der kommer an paa det Indhold, der fyldes i dem, og det forekommer mig, at man ogsaa med Rette kan sige dette om den Programtale, vi sidst hørte. Klarest er Regeringens Program blevet formuleret i Ordet: Gennemførelse af Parikronen i den offentlige Husholdning. Dette Maal er prisværdigt, endogsaa i høj Grad prisværdigt. Det maa betyde en stærk Nedsættelse af Statens Udgifter, det maa betyde, at Staten giver Afkald paa en hel Række af Opgaver, som den efterhaanden har paataget sig, det maa betyde, at man vil gøre et alvorligt Arbejde for at berøve Staten den Karakter af Malkeko, den i visse Henseender har haft, og det betyder endelig i Virkeligheden dette, at det danske Demokrati efter 25 Aars Styre her i Landet lægger Roret haardt om og lægger det om i konservativ Retning. Efter 25 Aars Styre gør man nu et alvorligt Forsøg paa at gennemføre det, som den første Finansminister, Venstre havde, sagde kort efter System-

skiftet, at Tiden var inde til at gennemføre, nemlig den gamle demokratiske Sparsommelighed.

Ak ja, den demokratiske Sparsommeligheds Virkninger er lette at aflæse. Mon ikke en og anden Skatteborger, ogsaa af de demokratiske Partier, med Vemod mindes hin Tids Skattebillerter? Det kan jo undertiden være rart at mindes noget, der er smaat, naar det, man har nu, synes en for stort. Jeg tror, at dette er Tilfældet, og jeg tror, at Historiens Dom over det, der er sket i Løbet af det sidste Aar, vil være det, at da indsaa en hel Del Vælgere, at det danske Samfund ikke var i Stand til at bære de Byrder, som et demokratisk Styre havde paalagt til Fyldestgørelse af de mange, ofte smukke og altid populære Krav, som folkekære Politikere havde udfundet og ført frem i skarp indbyrdes Konkurrence.

Men nu har visse Dele af Demokratiet altsaa optaget det gamle konservative Krav om Begrænsning af de offentlige Udgifter, taget det til sig som deres eget, og en Venstregering staar med Nedsættelsen som sin Hovedopgave. Her vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at der under Valgkampen har været en tydelig Forskel paa Venstres og vor Stilling, idet vi i langt højere Grad end Venstre har understreget Vanskelighederne ved at faa Udgifterne ned. Ingen af Regeringens Medlemmer har sikkert været ude med en Agitation saa — man kunde næsten fristes til at sige — ansvarsløs som den, der fra visse Venstrekandidaters Side har været ført. Bl. a. i Svendborg har man agiteret med en Nedsættelse af Statens Budget til det halve af det nuværende. Alligevel er dette Krav jo ført frem af Venstre officielt med en saadan Styrke, at det forekommer mig meget nærliggende, at Resultatet, naar de herhenhørende Forslag viser sig, vil blive en Skuffelse for Venstres Vælgere og komme til at ligge meget nærmere ved de Forventninger, som konservative Vælgere med Grund kan nære.

Jeg gentager det og understreger det: det konservative Parti ønsker oprigtigt en stærk Beskæring af Statens Udgifter, men vi ønsker ikke at vække falske Forhaabninger. Opgaven er meget vanskelig. Det maa vel erindres, at der først skal skabes Dækning for den Nedgang i Indtægter, som man med Sikkerhed kan forudse: Først naar man er kommet saa vidt, kommer man til Arbejdet med en Nedsættelse af Udgifterne, som kan give sig Udslag i Nedsættelse af Skattebyrden i Form af Nedsættelse af Taksterne. Langt hurtigere og paa alle